

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **K.**, IČO: X., so sídlom v P., zastúpeného Mgr. A. S., advokátom so sídlom v B., proti povinnej **M. Š.**, naposledy bývajúcej v B., t.č. s hláseným pobytom bezdomovca v Brezne, zastúpenej opatrovníčkou L. M., bývajúcou v B., **o vymoženie 5 560,42 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4 Er 1076/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. apríla 2012 sp. zn. 13 CoE 107/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Povinnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Oprávnený podal 27. októbra 2008 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie sumy 167 513,51 Sk s príslušenstvom na základe rozhodcovského nálezu Mgr. R. S., rozhodcu so sídlom v B., ktorý bol vydaný 29. decembra 2007 pod č. X. (ďalej len „rozhodcovský nález“).

Súdny exekútor požiadal 5. novembra 2008 Okresný súd Brezno o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Brezno 20. januára 2009 pod číslom *X. poveril súdneho exekútora, aby na základe rozhodcovského nálezu vykonal exekúciu na vymoženie sumy 5 560,42 € s príslušenstvom a trovami (konkretizovanými v poverení).

Povinná po doručení upovedomenia súdneho exekútora o začatí exekúcie podala námietky proti exekúcii.

Okresný súd Brezno uznesením z 1. marca 2011 č.k. 4 Er 1076/2008-66 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. V odôvodnení poukázal na to, že oprávnený v exekučnom konaní nepreukázal skutočnosti významné pre posúdenie možnosti nútene vymôcť požadovanú sumu na základe rozhodcovského nálezu. Išlo najmä o nepreukázanie splnenia podmienok uvedených v čl. 22 a 23 zmluvy medzi Slovenskou a Českou republikou o právnej pomoci pred justičnými orgánmi a úprave niektorých vzťahov v občianskych a trestných veciach (oznámenie č. 193/1993 Z.z.). Exekúciu považoval za neprípustnú, lebo je tu iný dôvod pre ktorý ju nemožno vykonať; v nadväznosti na to exekúciu zastavil [§ 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)]. Toto uznesenie napadol oprávnený odvolaním.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 21. júna 2011 sp. zn. 13 CoE 219/2011 odmietol odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú, a potvrdil výrok uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie. Odmietnutie odvolania proti výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú odôvodnil procesnou neprípustnosťou odvolania proti tomuto výroku (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a § 202 ods. 2 O.s.p.). Potvrdzujúci výrok svojho uznesenia odôvodnil tým, že § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku ukladá súdu povinnosť zastaviť exekúciu, ktorá bola vyhlásená za neprípustnú.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dovolaní spochybňoval správnosť dôvodov rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov a poukázal na to, že odvolací súd len konštatoval procesnú neprípustnosť odvolania proti výroku vyhlasujúcemu exekúciu za neprípustnú, nevysvetlil ale dôvody potvrdenia výroku prvostupňového uznesenia o zastavení exekúcie. Žiadal preto napadnuté uznesenie odvolacieho súdu buď zrušiť (a vec mu vrátiť na ďalšie konanie) alebo zmeniť a pokračovať v exekučnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) uznesením z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 14/2012 dovolaním napadnuté

uznesenie odvolacieho súdu zrušil vzhľadom na nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a R 111/1998). V odôvodnení uviedol, že udelením poverenia na vykonanie exekúcie na základe nálezu rozhodcu Mgr. R. S. z 29. decembra 2007 č. X. Okresný súd Brezno uznal tento nález ako cudzí exekučný titul v zmysle § 42 ods. 4 Exekučného poriadku. Z uznesenia tohto súdu z 1. marca 2011 č.k. 4 Er 1076/2008-66 vyplýva, že rozhodcovský nález považoval za taký cudzí exekučný titul, na základe ktorého nemožno exekúciu vykonať (z dôvodov, ktoré vysvetlil v odôvodnení). Exekúciu preto vyhlásil za neprípustnú a ako neprípustnú ju zastavil. Najvyšší súd konštatoval, že dovolanie smeruje proti uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a procesná prípustnosť dovolania vyplýva z tohto ustanovenia. V ďalšom dovolací súd poukázal na to, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil a k akým záverom dospel (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 157 ods. 2 O.s.p. a § 167 ods. 2 O.s.p.), najmä bližšie nevysvetlil vzájomný súvis medzi výrokom vyhlasujúcim exekúciu za neprípustnú a výrokom zastavujúcim exekúciu, ako aj rozsah a možnosti odvolacieho prieskumu v prípade odvolania smerujúceho proti týmto výrokom. Vzhľadom na to dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie oprávneného je opodstatnené.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, uznesením z 27. apríla 2012 sp. zn. 13 CoE 107/2012 odmietol odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú, a potvrdil výrok uznesenia súdu prvého stupňa o zastavení exekúcie. Na odôvodnenie odmietnutia odvolania proti výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú uviedol, že odvolanie v tejto časti smeruje proti výroku, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 251 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 202 ods. 2 a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil odvolací súd tým, že ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku nedáva súdu na výber, či exekúciu, ktorá bola vyhlásená za neprípustnú, zastaví alebo nezastaví. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú a v nadväznosti na to ju zastavil, odvolací súd potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Aj proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Podľa jeho názoru ide v danom prípade o uznesenie, ktorým je v skutočnosti cudzie rozhodnutie vyhlásené za nevykonateľné na území Slovenskej republiky. V dovolaní spochybňoval správnosť dôvodov rozhodnutí

súdov oboch nižších stupňov a uzavrel, že odvolací súd znovu dostatočne nevysvetlil dôvody potvrdenia výroku prvostupňového uznesenia o zastavení exekúcie. Dovolateľ preto žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu buď zrušiť (a vec mu vrátiť na ďalšie konanie) alebo zmeniť a pokračovať v exekučnom konaní.

Povinná sa ani k tomuto dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je dovolanie proti nemu prípustné, ak tento opravný prostriedok smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh

na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

1. Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je aj princíp právnej istoty (IV. ÚS 75/09), v súlade s ktorým je opodstatnená požiadavka, aby na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dávala rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

Najvyšší súd musí vždy rozhodovať so zreteľom na svoje vrcholné postavenie v sústave všeobecných súdov, ako aj so zreteľom na svoju funkciu zabezpečovať jednotný výklad a používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), a to bez ohľadu na to, či uplatňuje svoju právomoc podľa § 22 uvedeného zákona, alebo právomoc vyplývajúcu mu z jeho postavenia ako súdu dovolacieho, ktorý rozhoduje o mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 236 a nasl. O.s.p. (porovnaj napríklad II. ÚS 177/06 a IV. ÚS 92/09).

V prípade, že sa najvyšší súd odkláňa od právneho názoru vysloveného v inom jeho rozhodnutí týkajúcom sa analogického prípadu, je potrebné, aby minimálne poukázal na už existujúce rozhodnutia v identických právnych veciach, ktoré vychádzajú z odlišných právnych názorov, a na tomto základe zdôvodnil, prečo sa od nich v preskúmvanej veci odkláňa (viď bližšie nález ústavného súdu z 22. októbra 2013 sp. zn. II. ÚS 171/2013).

Najvyšší súd už rozhodoval vo viacerých konaniach, v ktorých ten istý oprávnený podal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu vo veci exekúcie, vykonania ktorej sa oprávnený domáhal na podklade cudzieho exekučného titulu. Najvyšší súd:

- a) vo veci sp. zn. **3 Cdo 14/2012** vychádzal z toho, že súd prvého stupňa poveril súdneho vykonaním exekúcie, neskorším uznesením ale vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Odvolací súd odvolanie oprávneného odmietol vo vzťahu k výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a potvrdil vo vzťahu k výroku o zastavení konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval najvyšší súd za uznesenie v zmysle § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a proti nemu smerujúce dovolanie za procesne prípustné

podľa tohto ustanovenia. Na základe obsahu spisu dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Zdôraznil, že pri rozhodovaní o odvolaní oprávneného proti uzneseniu súdu prvého stupňa vydanému podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku musí dovolací súd v spojitosti s posúdením dôvodnosti zastavenia exekúcie posúdiť (a vo svojom rozhodnutí náležite vysvetliť), či existoval dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Dovolací súd preto uznesením z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 14/2012 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

- b) vo veci **2 Cdo 31/2012** vzal na zreteľ, že súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, dovolací súd jeho rozhodnutie potvrdil. Oprávnený napadol uznesenie odvolacieho súdu dovolaním, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Najvyšší súd v uznesení z 29. februára 2012 sp. zn. 2 Cdo 31/2012 konštatoval, že prípustnosť dovolania nevyplýva ani z § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. ani z § 237 O.s.p., preto procesne neprípustné dovolanie odmietol. Toto uznesenie najvyššieho súdu napadol oprávnený ústavnou sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd sa vo svojom uznesení zo 7. februára 2013 sp. zn. IV. ÚS 81/2013 stotožnil so závermi najvyššieho súdu, podľa ktorého rozhodnutie o potvrdení uznesenia prvostupňového súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím podľa § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Ústavný súd uzavrel, že právny názor, na ktorom je založené namietané uznesenie najvyššieho súdu odmietajúce dovolanie oprávneného z dôvodu jeho neprípustnosti, je vo svojom výsledku z ústavného hľadiska akceptovateľný.
- c) vo veci sp. zn. **6 Cdo 77/2012** konštatoval, že súd prvého stupňa udelil poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, avšak neskorším uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a konanie zastavil. Dovolací súd odvolanie oprávneného odmietol vo vzťahu k výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a potvrdil vo vzťahu k výroku o zastavení konania. Najvyšší súd považoval dovolanie za prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pričom mal za to, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že dovolací súd odmietol odvolanie vo vzťahu voči vyhláseniu exekúcie za neprípustnú zastávajúc názor, že proti tomuto výroku nebolo odvolanie prípustné. Podľa názoru dovolacieho súdu vzhľadom na skutočnosť, že proti výroku o zastavení exekúcie je prípustné odvolanie a predpokladom zastavenia exekúcie bolo jej vyhlásenie za neprípustnú, treba pod rozhodnutím o zastavení

exekúcie rozumieť nielen výrok o samotnom zastavení exekúcie, ale aj výrok o jej neprípustnosti.

- d) vo veci sp. zn. **3 Cdo 34/2012** vzal pri rozhodovaní na zreteľ, že súd prvého stupňa zamietol žiadosť o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil. Najvyšší súd mal za to, že dovolanie je prípustné podľa § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. So zreteľom na to, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nevyvetlil náležité dôvody svojho rozhodnutia, dospel najvyšší súd k záveru, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a preto ho uznesením z 13. septembra 2012 sp. zn. 3 Cdo 14/212 zrušil.
- e) vo veci sp. zn. **5 Cdo 15/2012** vychádzal z toho, že súd prvého stupňa udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, neskôr ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (§ 57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku). Odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd dovolanie oprávneného proti tomuto potvrdzujúcemu uzneseniu odmietol uznesením z 18. septembra 2012 sp. zn. 5 Cdo 15/2012 ako procesne neprípustné s tým, že nejde o rozhodnutie uvedené v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a v konaní nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. Odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu napadol oprávnený ústavnou sťažnosťou, ktorú ako zjavne neopodstatnenú odmietol ústavný súd uznesením zo 7. februára 2013 sp. zn. IV. ÚS 84/2013. Ústavný súd nepovažoval za ústavne neudržateľnú (t.j. považoval za ústavne udržateľnú) argumentáciu najvyššieho súdu, podľa ktorej uznesenie o zastavení exekúcie nie je uznesením uvedeným v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a to vzhľadom na to, že pojem vyhlásenie vykonateľnosti, resp. nevykonateľnosti cudzieho rozhodnutia používa právny poriadok na situácie odlišné ako sú okolnosti danej veci a aj Občiansky súdny poriadok rozlišuje medzi vyhlásením o vykonateľnosti a výkonom, resp. exekúciou cudzieho rozhodnutia (§ 77a O.s.p.).
- f) vo veci sp. zn. **5 Cdo 137/2012** zohľadnil, že súd prvého stupňa udelil poverenie súdnej exekútorke na vykonanie exekúcie, následne ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju (§ 57 ods.1 písm. g/ Exekučného poriadku). Keď oprávnený podal proti tomuto uzneseniu odvolanie, odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne. Najvyšší súd dovolanie oprávneného odmietol uznesením z 29. októbra 2012 sp. zn. 5 Cdo 137/2012, v ktorom konštatoval, že dovolanie nesmeruje proti uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a v dovolaní

nevyšli najavo vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Toto uznesenie dovolacieho súdu napadol oprávnený ústavnou sťažnosťou. Ústavný súd nálezom z 22. októbra 2013 sp. zn. II. ÚS 171/2013 zrušil rozhodnutie dovolacieho súdu s tým, že právny názor vyslovený najvyšším súdom v danej veci sa týka obdobnej skutkovej a právnej situácie, aká sa posudzovala v konaní vedenom pod sp. 3 Cdo 14/2012, avšak právne názory vyslovené najvyšším súdom v týchto veciach sa v otázke (ne)prípustnosti dovolania podľa § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. zásadným spôsobom odlišujú. Kým totiž podľa právneho názoru vysloveného vo veci sp. zn. 5 Cdo 137/2012 nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré má na mysli § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., podľa právneho názoru vysloveného vo veci sp. zn. 3 Cdo 14/2012 je opak pravdou. Podľa názoru ústavného súdu mal najvyšší súd minimálne poukázať na iné rozhodnutia vydané v skutkovo a právne obdobných veciach a vysvetliť bližšie dôvody odchýlenia sa od záveru vysloveného v inej veci. Uviedol tiež to, že v danom prípade napriek formálnej existencii exekučného titulu došlo k tomu, že exekúcia nebola vykonaná. Hoci to oprávnený nenamietal, javí sa ako nedostatok zo strany najvyššieho súdu, že neskúmal, či postupom súdov nebola oprávnenému odňatá možnosť konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezaoberal sa možnosťou prípadnej prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

- g) vo veci sp. zn. **2 Cdo 305/2012** vychádzal z toho, že súd prvého stupňa poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, neskôr ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil (57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku). Odvolací súd, stotožniac sa s týmto právnym záverom, napadnuté uznesenie potvrdil. Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, ktoré najvyšší súd odmietol ako procesne neprípustné uznesením z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Cdo 305/2012 s tým, že napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. a v konaní nedošlo k žiadnej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.
- h) vo veci sp. zn. **2 Cdo 329/2012** konštatoval, že súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Na odvolanie oprávneného odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil stotožniac sa s dôvodmi súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie, ktoré podal oprávnený proti tomuto uzneseniu, najvyšší súd zamietol uznesením z 24. mája 2013 sp. zn. 2 Cdo 329/2012, v ktorom konštatoval, že predmetné uznesenie odvolacieho súdu je uznesením uvedeným v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., výsledky preskúmania veci ale opodstatňujú

záver, že dovolacie námietky o nepreskúmateľnosti a vecnej nesprávnosti rozhodnutí súdov nižších stupňov sú nedôvodné.

- i) vo veci sp. zn. **1 Cdo 115/2012** uviedol, že súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil. Na odvolanie oprávneného odvolací súd napadnuté prvostupňové uznesenie potvrdil. Keď oprávnený podal proti tomuto uzneseniu dovolanie, najvyšší súd tento jeho opravný prostriedok odmietol ako procesne neprípustný uznesením z 26. júna 2013 sp. zn. 1 Cdo 115/2012, v ktorom konštatoval, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady uvedené v § 237 O.s.p.
- j) vo veci sp. zn. **7 Cdo 144/2012** súd prvého stupňa poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, neskorším uznesením ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil. Odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Dovolanie oprávneného podané proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu bolo odmietnuté ako procesne neprípustné uznesením najvyššieho súdu z 3. júla 2013 sp. zn. 7 Cdo 144/2012, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady uvedené v § 237 O.s.p.

Najvyšší súd v nadväznosti na vyššie uvedené osobitne poukazuje na uznesenie ústavného súdu z 7. februára 2013 sp. zn. IV. ÚS 84/2013 a v ňom vyjadrený právny názor, že uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zastavujúce exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku z dôvodu, že na základe cudzieho exekučného titulu nemožno exekúciu vykonať, nie je uznesením uvedeným v § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Ústavný súd v súvislosti s tým konštatoval, že úvaha najvyššieho súdu, podľa ktorej takéto rozhodnutie o zastavení exekúcie nepredstavuje uznesenie v zmysle § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p., nie je zjavne odporujúca zmyslu a účelu Občianskeho súdneho poriadku, a preto nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti. Dovolací súd sa stotožňuje s predmetným názorom ústavného súdu; vzhľadom na to a aj s prihliadnutím na prevažujúci názor iných senátov najvyššieho súdu a ich rozhodovaciu prax v skutkovo obdobných prípadoch [vid' vyššie písm. e), g), i) a j)], sa odkláňa od svojho skoršieho právneho názoru vyjadreného v uzneseniach, ktoré sú vyššie označené pod písm. a)/ a d), a konštatuje, že dovolanie oprávneného nie je v preskúmvanej veci podľa § 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p. procesne prípustné.

2. V zmysle § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. dovolací súd na vady konania podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. prihliada vždy, teda aj vtedy, ak neboli v dovolaní uplatnené vôbec alebo boli vytknuté z iného dôvodu. V prejednávanej veci dovolateľ existenciu vád vymenovaných v § 237 O.s.p. netvrdil a ich existencia v konaní o jeho dovolaní ani nevyšla najavo.

2.1. Dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosť považuje judikatúra najvyššieho súdu za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj R 111/1998). Aj ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Sama skutočnosť, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je prípadne nepreskúmateľné, nemôže založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Ak teda k dovolateľom namietanej nesprávnosti prípadne aj došlo [dovolací súd sa nezaoberal otázkou, či je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu (ne)preskúmateľné], nemohla mať vytykaná vada za následok procesnú vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p.

2.2. K dovolacej námietke, že exekučný súd v danej veci najskôr (udelením poverenia na vykonanie exekúcie) uznal rozhodcovský nález, potom ale exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil, dovolací súd uvádza, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nezakladá prekážku res iudicata pre rozhodnutie, ktoré exekučný súd v neskoršom štádiu exekučného konania založí na zistení, že exekučný titul pripojený k návrhu na vykonanie exekúcie nie je vykonateľný (obdobne vid' napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 34/2013). Aj ústavný súd zaujíma v tomto smere obdobné závery. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z toho vyplýva, že exekučný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že exekučný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené

všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania (IV. ÚS 56/2012, II. ÚS 421/2011, IV. ÚS 262/2011). Aj po vydaní poverenia na výkon exekúcie môže exekučný súd rozhodnúť o návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastaviť exekučné konanie, a to v súvislosti s preskúmaním dôvodov na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku (III. ÚS 152/2012). Ak by rozhodnutie exekučného súdu o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie predstavovalo prekážku rozhodnutej veci vo vzťahu k uznaniu cudzieho rozhodnutia, obmedzila by sa tým možnosť brániť sa povinnému a uplatniť tak dôvody neuznania cudzieho rozhodnutia alebo odopretia jeho výkonu, ak musia byť tieto dôvody uplatnené námietkou, alebo sú založené na informáciách, ktoré oprávnený ani exekútor exekučnému súdu v žiadosti o vydanie poverenia neuviedol (IV. ÚS 84/2013).

V náleze z 22. októbra 2013 sp. zn. II. ÚS 171/2013 sa ústavný súd nestotožnil s námietkou sťažovateľa (toho istého subjektu, ktorý v preskúmvanej veci vystupuje v procesnom postavení oprávneného), podľa ktorej vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bola otázka spôsobilosti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku vydaného v Českej republike) právoplatne vyriešená, a preto už nebolo možné neskôr exekúciu z tohto dôvodu, resp. aj z tohto dôvodu zastaviť (res iudicata). Pri riešení uvedenej právnej otázky vychádzal ústavný súd z toho, že „hoci v rámci rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie sa muselo riešiť, či exekučný titul (rozhodcovský rozsudok) zodpovedá kritériám čl. 22 a čl. 23 zmluvy, nemožno vylúčiť, aby sa splnenie týchto podmienok mohlo opätovne skúmať aj po vydaní poverenia.

Dovolateľom namietaný postup exekučného súdu teda zodpovedal zákonu a nemal za následok vadu konania v zmysle § 237 písm. d/ a f/ O.s.p.

2.3. Pokiaľ súdy nižších stupňov prípadne v danej veci neaplikovali správne ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku, dvojstrannej zmluvy alebo zákona, upravujúceho procesný postup rozhodcu, ktorý v danom prípade vydal rozhodcovský nález, týkalo by sa toto ich pochybenie právneho posúdenia, na ktorom spočívajú ich rozhodnutia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

2.4. Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom (vo význame znemožnenia realizácie procesných oprávnení účastníka občianskoprávneho konania) označuje medziiným postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie) hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, ale aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001).

Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v prejednávanej veci pri posudzovaní opodstatnenosti odvolania oprávneného vzal na zreteľ aj okolnosti, na ktoré prihliadol prvostupňový súd pred konštatovaním neprípustnosti exekúcie. Zo spisu nevyplýva, že by exekúcia bola zastavená v procesnej situácii, v ktorej pre taký postup súdu neboli dané procesné predpoklady. Vzhľadom na to nie sú v tomto prípade dané dôvody, ktoré by opodstatňovali prípadný záver dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania oprávneného podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorý zaujal najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 77/2012.

3. Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že procesná prípustnosť dovolania oprávneného nevyplýva z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolací súd preto jeho dovolanie odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal povinnej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. januára 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková